

РЕШЕНИЕ

№ 15997

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8563** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Е. Х., с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Ж. от САК, срещу поставена върху заявление № О-676/11.07.2025 г. за ползване на платен годишен отпуск в размер на 5 работни дни (считано от 21.07.2025 г. до 25.07.2025 г. включително) резолюция от 11.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР (ДМОС), с която му е отказано ползването на искания платен годишен отпуск.

В жалбата, от съда се иска оспореният акт да бъде отменен като незаконосъобразен. Твърди се, че резолюцията е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила, на материалноправни разпоредби и целта на закона. Посочва, че поради дългосрочното му командироване в чужбина не е могъл да ползва полагащия му се платен годишен отпуск за последните три години, поради което на 11.07.2025 г. е подал заявление до Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР да му бъде разрешено ползването на 5 дни отпуск. Поддържат се доводи, че съгласно чл. 176, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ), когато поради служебна необходимост държавният служител не е могъл да използва полагащия му се платен годишен отпуск, той има право да го ползва през следваща календарна година и работодателя е длъжен да осигури ползването му. Позицията се напрепащащата разпоредба на чл. 190 от ЗМВР за субсидиарна приложимост нормите на Кодекса на труда. Изтъква, че в случая е неотнормосимо посоченото в оспорената резолюция правно основание, чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на Министерството на вътрешните работи за участие в мисии извън територията на

Република България, приети със заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з-678/13.04.2023 г. (наричани за краткост Правилата). Жалбоподателят сочи, че СЕС в решението по дело С-350/06 Schultz-Hoff, приема, че при възпрепятстване по уважителни причини (включително служебна необходимост), правото на платен годишен отпуск се запазва и не се погасява по давност, като следва да се осигури реална възможност за неговото ползване. Счита, че липсата на мотиви, които са задължителен елемент от съдържанието на всеки административен акт, според нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, представлява абсолютно отменително основание за оспорения отказ. Мотиви за постановения отказ не се съдържат и в административната преписка, съпровождаща издаването на отказа. Твърди се, че Директорът на ДМОС – МВР не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая относно изпълнението на изискванията за ползването на предвидения в чл. 189 от ЗМВР отпуск, поради което е нарушил чл. 35 и чл. 36 от АПК. Постановеният отказ е и в противоречие с целта на закона. Прилагането на въведения правен ред трябва да е с оглед защита правата и на служителя, като му се осигури сигурност, стабилитет и гаранция, че спазвайки законовата процедура ще може да ползва полагащия му се отпуск.

Изпращайки административната преписка ответникът е изразил становище за неоснователност на жалбата.

Описани са местата и периодите, през които Б. Х. е бил командирован за участие в различни мисии извън България. Посочено, че след окончателното му завръщане в страната, на същия са били предложени длъжности в структури на МВР, на които той да бъде назначен в същият е отказал. Предвид горното и поради възникнала служебна необходимост, за времето до преназначаването му на друга подходяща длъжност, в изпълнение чл. 37, ал. 2 от Правилата, със заповеди № 3-167/31.03.2025 г. и № 3-250/16.05.2025 г. на директора на ДМОС - МВР, на главен инспектор Б. Х. са възложени за изпълнение допълнителни функционални задължения на държавен служител от ДМОС, съобразени с професионалния му опит, компетентност и заемана длъжност. Имайки предвид, че правото на ползване на платения годишен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗМВР не се погасява по давност, Директорът на ДМОС – МВР е обосновал резолюцията си върху заявление с рег. № О-676/11.07.2025 г. с преценката, че потенциалното отсъствие на главен инспектор Х. през периода от 21.07.2025 г. до 25.07.2026 г. би възпрепятствало изпълнението на задълженията на дирекцията по чл. 37, ал. 1 от Правилата.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се представлява от адвокат Ж., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски по представен списък. Развива допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, се представлява от юрк. Г., който изразява становище за неоснователност на жалбата и допълнително развива подробни доводи в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Б. Х. заема по силата на Заповед № 8121К-5048/11.12.2015 г. на Министъра на вътрешните работи, длъжността „главен инспектор, началник“ на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“,

Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР. В това си качество е бил командирован последователно и многократно (краткосрочно и дългосрочно) за участие в мисии извън територията на Република България и за изпълнение на длъжности, като национален експерт в институции/структури на ЕС и в международни организации.

На 15.01.2025 г. е приключило последното му дългосрочно командироване като национален експерт в Европейската агенция за гранична и брегова охрана (FRONTEX). Със Заповед № 3-167/31.03.2025 г. (л. 69) Директорът на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, „поради възникнала служебна необходимост“ възложил на Б. Х., в качеството му на началник на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ „допълнителни функционални задължения“, които са подробно индивидуализирани.

Със заповед № 3-250/16.05.2025 г. на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, Б. Х. е командирован в Гранично полицейско управление – Р. към ГД „Гранична полиция“, за периода 19.05.2025 г. до 17.06.2025 г. включително.

Със заявление рег. № О-676/11.07.2025 г. (л. 14), до Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск, в размер на общо 5 работни дни, конкретизирани по години. С оспорената резолюция от 11.07.2025 г., ответникът е отказал на служителя ползването на заявения отпуск. Резолюцията е със следния текст: „отказвам на основание чл. 37, ал. 1 от Правилата, утвърдени със заповед № 8121з-678/13.04.2023 г.“.

Компетентността на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР произтича от разпоредбата на т. 4, б. „в“ от Заповед № 8121з-315/23.03.2021 г. на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 189, ал. 7 ЗМВР и регламентираща реда за ползване на отпуските по ал. 1. Заповед № 8121з-678/13.04.2023 г., посочена в резолюцията всъщност е заповедта, с която министърът е утвърдил „Правила за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република България“, а посоченото в резолюцията основание по чл. 37, ал. 1 е част от съдържанието, именно на тези правила, а не на заповедта, с която са утвърдени.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Оспорената резолюция е съобщена на Б. Х. лично на 11.07.2025 г., видно от положения върху екземпляр от заявлението саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.08.2025 г. (вх. № 19828). Не е посочен реда и сроковете за оспорването на резолюцията, поради което съдът намира, че жалбата е подаден двумесечния преклузивен срок по чл. 140, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно, този акт подлежи на оспорване. Това означава, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

По същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспорената резолюция, поставена върху заявление, рег. № О-676/11.07.2025 г. е процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, тъй като не съответства на задължителните изисквания за форма, регламентирани с нормите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т.т. 1, 4, 7 АПК. Резолюцията не съдържа подробни и ясни мотиви, каквито по същество представляват защитните мотиви, изложени впоследствие от ответника в писмото, с което е изпратил жалбата и преписката на съда (л. 3-8 от делото), както и в писмената защита. В тези два документа ответникът обосновава отказа си да разреши отпуск и с вече споменатата заповед №

З-167/31.03.2025 г. (л. 69) за възлагане на Б. Х., на допълнителни функционални задължения, за която се каза да е издадена след процесната резолюция за отказ.

Ответникът, упражнявайки своята оперативна самостоятелност (см. чл. 169 АПК), при наличието на съображения да не разреши продължително отсъствие на служителя от изпълнението на служебните му задължения е следвало да постанови акт, който да съдържа всички реквизити, изброени в ал. 2 на чл. 59 АПК, вкл. мотиви (ал. 1 на чл. 59). Липсата на мотиви винаги е достатъчно основание (чл. 146, т. 2 АПК) за отмяна на административен акт. В оспорената резолюция ответникът не се позовава на каквито и да е обективно установени данни и писмени документи, които да бъдат приети като мотиви за изразената воля да откаже ползване на заявления платен годишен отпуск. Именно последващо изложените разяснения за причините за отказа представляват мотивите по същество, но съдът не може да ги кредитира като мотиви, инкорпорирани в резолюцията, защото те са противопоставени на жалбоподателя едва след образуване на делото по жалбата му против тази резолюция. По същата причина съдът не дължи обсъждане по същество на защитните твърдения на ответника, от гледна точка материална незаконосъобразност на отказа, обективиран в процесната резолюция, с която е отказано ползването на отпуск. Липсата на мотиви съществено нарушава процесуалното право на Б. Х. да се защити по време на административното производство, като изложи своите доводи за основанията и необходимостта да претендира ползване на отпуск в заявления размер. В тази връзка ответникът не установи и не доказа, след като е сезиран със заявление, рег. № О-676/11.07.2025 г. да е провел административно производство, в хода на което да осигури участието на заявителя (чл. 34, ал. 1 АПК) и да изясни всестранно и обективно фактите и обстоятелствата от значение за случая (чл. 35 АПК).

В заключение, процесната резолюцията, поставена върху горния ляв ъгъл на заявление, рег. № О-676/11.07.2025 г., с което жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск е издадена от компетентен административен орган, но представлява процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, който подлежи на отмяна. Тъй като разрешаването или отказът да бъде разрешен платен годишен отпуск е в компетентността на ответника, административната преписка следва да му бъде върната със задължителните указания да издаде административен акт, съответстващ на изискванията за форма.

Настоящият съдебен състав не намира за основателен довода за отпаднал правен интерес, поради прекратяване на служебното правоотношение на служителя, защото няма данни уволнителната заповед да е влязла в сила и да породила окончателно правно действие.

Съдът следва да подчертае, че между същите страни е вече налице приключило съдебно производство, предмет на което е била резолюция за отказ на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, поставена на 18.03.2025 г. върху Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г., с което жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск. С решение № 26490 от 05.08.2025 г., постановено по административно дело № 3656/2025 г., оставено в сила с решение № 557 от 20.01.2026 г., по административно дело № 10637/2025 г. на ВАС, V отделение, Административен съд София-град е отменил тази резолюция и е върнал делото на административния орган с указания за постановяване на нов акт, отговарящ на условията за форма.

Отмяната на оспорения административен акт обуславя основателност (чл. 143, ал. 1 АПК) на заявеното от жалбоподателя искане за възстановяване на разноските за водене на делото (държавна такса от 10 лв.) и на искането на адвокат А. Ж. за присъждане на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. В съответствие с

последната норма съдът определя на адвоката възнаграждение, в размер на 750 лева. Възражението на ответната страна за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като размерите са определени в минимален размер. По отношение на искането от жалбоподателя за признаване за разноски в настоящото производство на претендираните: 5 лв. за издаване на изпълнителен лист и таксата за издаване на официален препис от решението, определена в зависимост от броя листа на постановеното решение, които ще бъдат направени в случай на уважаване на жалбата, настоящият съдебен състав счита, че същите не следва да бъдат уважени като неотнормирани към настоящото производство. Извън правомощията на съда е да се произнася по искания за разноски, които ще бъдат направени след приключване на производството по делото и несвързани с него. Воден от горното и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София - град, 46-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба от Б. Е. Х., с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представляван от адв. Ж. от САК, резолюция от 11.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР (ДМОС), с която на оспорвания е отказано разрешение да ползва 5 работни дни платен годишен отпуск по подадено заявление рег. № О-676/11.07.2025 г.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да плати на Б. Е. Х., с ЕГН 6804286401 разноските за водене на делото, в размер на държавната такса от 5,11 (пет евро и единадесет цента) евро.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адвокат А. Н. Ж. от САК, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет възнаграждение в размер на 384 (триста осемдесет и четири) евро за оказаната безплатна правна помощ.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с прилагането на АПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: